

ODVJETNIK

IVAN KRŽELJ

HR - Split – Mažuranićevo šetalište 2

Tel: +385 21 485 774

Fax: +385 21 485 728

Mob: + 385 99 814 50 79

E-mail: ikrzelj1@gmail.com

Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
S P L I T

IZ RUKE

Preko pošte

04 -12- 2017

Predano za poštu obično-pres. dne: 20
POŠTA R
Broj prijmlerka priloga
Datumano KN

Na broj: 14.St-247/2012

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

za

VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Predlagatelj/Stečajni vjerovnik:

HETA ASSET RESOLUTION AG (ranije: HYPO ALPE-ADRIA-BANK INTERNATIONAL AG) sa sjedištem na adresi Alpen-Adria-Platz 1, 9020 Klagenfurt, Republika Austrija, OIB: 90730821413, zastupan po Luki Rimac, odvjetniku iz MAMIĆ PERIĆ REBERSKI RIMAC Odvjetničko društvo d.o.o., Zagreb, Radnička cesta 80

Dužnik:

LUCIS d.o.o. sa sjedištem u Trogiru, Put Dragulina 76/b, MBS 060155277, OIB: 89038966528, zastupan po punomoćnicima Marinu Karuza, odvjetniku u Splitu i Ivanu Krželj, odvjetniku u Splitu

Zakonski zastupnik Dužnika do nastupa posljedica stečajnog postupka:

EDVARD UGRINA iz Trogira, Put Dragulina 76/b, OIB: 10530022612, zastupan po punomoćniku Ivanu Krželj, odvjetniku u Splitu (nadalje imenovan kao: Zakonski zastupnik)

ŽALBA ZAKONSKOG ZASTUPNIKA

protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu

posl.br. 14. St-247/2012 od dana 21.11.2015.g. (dalje: pobijano rješenje)

- I/ Pobijanim rješenjem Prvostupanjski sud je donio odluku kojom se:
- otvara stečajni postupak nad dužnikom
  - imenuje stečajni upravitelj
  - pozivaju stečajni vjerovnici viših isplatnih redova, razlučni i izlučni vjerovnici prijaviti svoje tražbine stečajnom upravitelju u roku naznačenom u izreci pobijanog rješenja
  - pozivaju dužnici svoje obveze ispunjavati stečajnom upravitelju za dužnika
  - određuje održati ispitno ročište i izvještajno ročište za dan 26. siječnja 2017.g. (!!!) u 09,00 sati
  - određuje otvaranje stečajnog postupka i imenovanje stečajnog upravitelja upisati u sudski registar, te u zemljišne knjige
  - određuje pobijano rješenje oglasiti na e-oglasnoj ploči i izložiti u sudskoj stečajnoj pisarnici Suda
  - ukidaju sve ranije mjere osiguranja određene protiv dužnika
  - određuje upis ukidana mjera osiguranja u sudskom registru Suda i odgovarajućim zemljišnim knjigama.

Zakonski zastupnik ovim putem podnosi žalbu protiv pobijanog rješenja i to u odnosu na točke I. do i uključivo IX. izreke pobijanog rješenja, osporavajući njegovu pravilnost i zakonitost sukladno odredbama čl. 11. i čl. 6. Stečajnog zakona (Narodne novine broj 44/1996, 161/1998, 29/1999, 129/2000,

123/2003, 197/2003, 187/2004, 82/2006, 116/2010, 25/2012, 133/2012 – dalje u tekstu: Stečajni zakon/96), u svezi sa čl. 353. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj: 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013 – dalje u tekstu: ZPP) sve iz sljedećih razloga:

- Zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka;
- Zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja;
- Zbog pogrešne primjene materijalnog prava;

~ o ~

O b r a z l o ž e n j e

1)

Točkom III. izreke pobijanog rješenja odlučeno je da je stečajni postupak otvoren dana 21. studenog 2017.g. u 14,00 sati kada je pobijano rješenje objavljeno na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča sudova.

Zakonski zastupnik ističe da se u konkretnom slučaju imaju primjenjivati odredbe Stečajnog zakona/96.

Odredbom članka 88. stavka 2. Stečajnog zakona/96 propisano je da ako rješenje o otvaranju stečajnoga postupka u povodu žalbe bude ukinuto, a u ponovnom postupku stečajni postupak bude opet otvoren, smatrat će se da su pravne posljedice otvaranja stečajnoga postupka nastupile početkom dana kojega je prvo rješenje o otvaranju stečajnoga postupka istaknuto na oglasnoj ploči suda.

Imajući u vidu da Prvostupanjski sud u pretežitom dijelu pobijanog rješenja citira raniji tijek postupka, odnosno doslovno prepisuje/kopira dijelove rješenja istog Prvostupanjskog suda od dana 13. studenog 2015.g., jednostavno nije moguće da Prvostupanjski sud nije znao da je već ranije bilo doneseno rješenje o otvaranju stečajnog postupka nad dužnikom.

Štoviše, obzirom da je Prvostupanjski sud doslovno prepisao/kopirao dijelove rješenja o otvaranju stečajnog postupka od dana 13. studenog 2015.g., Zakonskog zastupnika čudi činjenica da nije prepisana/kopirana točka I izreke tog ranijeg rješenja, koja bi formalno-pravno bila ispravna da su postojali razlozi za donošenjem takvog rješenja u studenom 2015.g.

Slijedom toga, odluka pod točkom III. izreke pobijanog rješenja jednostavno nije pravilna niti zakonita, odnosno ista je u cijelosti protivna sadržaju spisa i isprava koje prileže spisu u smislu čl.354. st.2. toč.11. Zakona o parničnom postupku – uslijed čega niti samo pobijano rješenje ne može biti održivo.

2)

Odlukom pod točkom VII. izreke pobijanog rješenja određeno je da će se ispitno i izvještajno ročište održati dana 26. siječnja 2017.g. u 09,00 sati.

Pobijano rješenje doneseno je dana 21. studenog 2017.g. To ni trebalo biti nesporno iako u uvodu pobijanog rješenja Prvostupanjski sud navodi da je prethodni postupak zaključen dana 21. studenog 2017.g. a rješenje doneseno 21. studenog 2015.g.

Zakonski zastupnik pretpostavlja da je naznaka godine donošenja rješenja kao 2015.g. posljedica kopiranja rješenja istog Suda od dana 13. studenog 2015.g. kako je naprijed navedeno, te kako će biti elaborirano u daljnjem tijeku žalbe.

No, nesporno je da je predmetno rješenje ipak doneseno u studenom 2017.g. Upravo radi toga je Zakonskom zastupniku potpuno nejasno kako bi se ispitno i izvještajno ročište moglo održati deset mjeseci prije donošenja rješenja o otvaranju stečajnog postupka. Ovako određivanje termina održavanja ročišta je nemoguće, samim time i neodrživo, nepravilno i nezakonito.

Zakonski zastupnik bi se čak i suzdržao od isticanja ovog žalbenog razloga koji bi se mogao smatrati tipfelerom/očitom pogreškom u pisanju da nije uočio kako sadržaj pobijanog rješenja u biti predstavlja kopirani sadržaj rješenja Prvostupanjskog suda o otvaranju stečajnog postupka od dana 13. studenog 2015.g. – kako će biti elaborirano u daljnjem tijeku žalbe.

3)

Zakonski zastupnik ovim putem apostrofira da se u konkretnom postupku supsidijarno imaju primijeniti odredbe Zakona o parničnom postupku (sukladno odredbi čl. 6. Stečajnog zakona/96).

Sukladno tome se u ovome (ponovljenom) postupku ima primijeniti i odredba članka 377. stavka 2. Zakona o parničnom postupku koja glasi: „Prvostupanjski sud je dužan izvesti sve parnične radnje i raspraviti sva sporna pitanja na koja je upozorio drugostupanjski sud u svom rješenju“.

Za naglasiti je kako je Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzeo jasan stav da kad prvostupanjski sud propusti izvesti sve parnične radnje i raspraviti sva sporna pitanja na koja je upozorio viši (u tom slučaju revizijski) Sud u svom ukidnom rješenju, prvostupanjski sud tada čini bitnu povredu odredaba parničnog postupka (VSRH Rev-3039/98 od 09.02.2000.g.).

U rješenju Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. 65 PŽ-8492/15 od dana 29. prosinca 2015.g. (koje se prilaže uz ovu žalbu sukladno odredbi članka 352. st.1. Zakona o parničnom postupku, zajedno sa naprijed citiranom odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, a imajući u vidu iskazani pravni stav) jasno je navedeno, cit:

„...Zbog toga pobijano rješenje nema valjanih razloga o prigovoru dužnika da se radi o ništetnim pravnim poslovima, pa je u tom dijelu učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a...“ – stranica 4. treći odlomak citiranog rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske,

„...Neovisno o tome, za ocjenu o tome je li vjerovnik učinio vjerojatnim postojanje svoje tražbine, prvostupanjski sud je dužan ispitati i ove prigovore dužnika ....“ (prigovor ništetnosti ugovora o kreditu i akcesornih javnobilježničkih akata – op.a.) – stranica 4. odlomak četvrti citiranog rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, te

„...U ponovnom postupku prvostupanjski sud će otkloniti nedostatke na koje mu je ukazano ovim rješenjem, kako u pogledu aktivne legitimacije predlagatelja s obzirom na prigovor dužnika o ništetnosti ugovora, tako i postojanja stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje vodeći pri tome računa o odredbama članka 4. stavka 6. do 9. Stečajnog zakona, te donijeti pravilnu i na zakonu zasnovanu odluku o prijedlogu predlagatelja za otvaranje stečajnog postupka nad dužnikom, za koju je dužan dati jasne i valjane razloge.“ – stranica 6., posljednji odlomak citiranog rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske.

Unatoč jasnoj uputi Drugostupanjskog suda, sukladno kojoj je morao raspraviti sporno pitanje ništetnosti ugovora o kreditu i akcesornih javnobilježničkih akata, te o vlastitom stavu dati jasne i valjane razloge, Prvostupanjski sud je u odnosu na predmetni krucijalni materijalno pravni prigovor dužnika i Zakonskog zastupnika (pitanje ništetnosti), u obrazloženju pobijanog rješenja naveo sljedeće, cit:

„U nastavku prethodnog postupka Dužnik je prvenstveno osporavao Predlagatelju aktivnu legitimaciju kao vjerovniku i razlučnom vjerovniku za pokretanje stečajnog postupka nad Dužnikom radi istaknutog prigovora ništetnosti odnosno pravne valjanosti Ugovora o kreditnom poslu s inozemstvom broj HR/1301(Ugovor o kreditu HR/1301) te Ugovora o kreditnom poslu s inozemstvom broj HR/1562 (Ugovor o kreditu HR/1562), a čiji razlozi su detaljno obrazloženi u podnescima dužnika koji su dostavljeni u sudski spis.“

Međutim, prema stajalištu ovog suda pitanje pravne valjanosti navedenih ugovora o kreditu sklopljenih između Predlagatelja i Dužnika, a za koje Dužnik namjerava ili je pokrenuo odgovarajuće sudski postupke kojim se traži utvrđenje njihove ništetnosti, nije od značaja za ovaj stečajni postupak, obzirom da se razlozi radi kojih se ističe ništavost Ugovora o kreditnom poslu s inozemstvom broj HR/1301 (Ugovor o kreditu HR/1301) te Ugovora o kreditnom poslu s inozemstvom broj HR/1562 (Ugovor o kreditu HR/1562) ne mogu se ispitati u okviru stečajnog postupka, bez obzira na njihov temelj i sadržaj. To je moguće raspravljati samo u parnici koju će pokrenuti ili je pokrenuo Dužnik protiv Predlagatelja pred nadležnim sudom. Dakle, svi navedeni ugovori o kreditu za koje je Predlagatelj ishodio ovršne isprave, a koje u međuvremenu nisu utvrđene kao pravno nevaljane, one u ovom stečajnom postupku proizvode pravne učinke te njima Predlagatelj dokazuje aktivnu legitimaciju za pokretanje stečajnog postupka nad Dužnikom.

Radi iznesenog pravnog stajališta kako sud u ovom prethodnom stečajnom postupku neće raspravljati o ništetnosti Ugovora o kreditnom poslu s inozemstvom broj HR/1301 (Ugovor o kreditu HR/1301) te Ugovora o kreditnom poslu s inozemstvom broj HR/1562 (Ugovor o kreditu HR/1562), a time niti utvrđivati točnost prijevoda dijela predmetnih ugovora osobito sadržaja potvrde o ovjeri potpisa Dužnika odnosno zakonskog zastupnika Dužnika, kao i činjenice da je zahtjev za izuzeće tumača podnesen izvan roka propisanog čl.254. st.2. u vezi s odredbom čl.263.Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 92/07, 84/08, 123/08, 57/11 i 25/13- dalje ZPP), sud je zahtjev Dužnika za izuzeće vještaka odbacio kao nedopušten odnosno odbio kao neosnovan."

Dakle, Prvostupanjski sud je u potpunosti apstrahirao naprijed citiranu uputu Drugostupanjskog suda, te je u cijelosti propustio raspraviti sporna pravna pitanja na koja je upozorio Drugostupanjski sud. Zakonski zastupnik ovakvo postupanje Prvostupanjskog suda drži apsolutno neprihvatljivim.

Osim što je na naprijed opisan način počinio povredu parničnog postupka iz članka 354. st.1. Zakona o parničnom postupku, Prvostupanjski sud je ujedno na pogrešan način primijenio i odredbe materijalnog prava (posljedično čemu je i izneseni stav neargumentiran, nerazumljiv i u konačnici proturječan odlukama Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III/4177/2003, U-III/1194/2004, U-III/3736/2003, te U-III/3787/2003 na koje se Dužnik i Zakonski zastupnik pozivao tijekom postupka i koje je dostavio u spis – to u smislu odredbe članka 354. st.2. toč.11. Zakona o parničnom postupku).

Naime, dužnost je svakog Suda u svakom obliku postupka, paziti na ništetnost po službenoj dužnosti (članak 327. Zakona o obveznim odnosima).

Sud jednostavno ne može niti smije zanemariti i prijeći preko istaknutog prigovora (i elaboriranih razloga) ništetnosti – a pogotovo ne na način kako to čini Prvostupanjski sud u konkretnom slučaju.

Za razliku od poboynosti (koja se mora istaknuti u obliku tužbenog zahtjeva), ništetnost se može istaknuti i prigovorom kao što je i učinjeno u konkretnom slučaju, te je Sud o takvom prigovoru dužan donijeti odluku kao o prethodnom pitanju.

Zakonskom zastupniku je apsolutno nepojmljivo da Prvostupanjski sud (čak i nakon upute Drugostupanjskog suda u naprijed citiranom rješenju), uopće može formirati stav i zaključak da je irelevantno je li pravni posao ništetan ili ne, a pogotovo pravni posao u kojem bi Dužnik sudjelovao kao jamac.

Zakonski zastupnik ponovno ističe kako se jamčiti može samo za valjane obveze – stoga je od itekakvog (ako ne i krucijalnog) značaja da se raspravi pitanje ništetnosti ugovora, jer bi u slučaju da se potvrde svi navodi dužnika i Zakonskog zastupnika o ništetnosti – jednostavno otpao osnov potraživanja prema dužniku, odnosno predlagatelj ne bi bio osobni vjerovnik dužnika. Potraživanje predlagatelja bi se tada egzistiralo prema Zakonskom zastupniku i to u vidu zahtjeva za povratom stečenog bez pravne osnove.

Zakonski zastupnik napominje da je u tom pravcu u potpunosti bio jasan i Drugostupanjski sud u ukidnom rješenju (naprijed citiranom), te je upravo zbog takvog stava raniji uređujući sudac samoinicijativno podnio zahtjev za vlastitim izuzećem (!!!).

Dakle, tijekom čitavog postupka Prvostupanjski sud sustavno odbija i propušta raspraviti pitanje ništetnosti (koje je od krucijalnog značaja u odnosu na aktivnu legitimaciju predlagatelja). Takvo postupanje Prvostupanjskog suda predstavlja emanaciju povrede prava dužnika i Zakonskog zastupnika na pravično suđenje i jednakost pred zakonom, koja prava su im zajamčena Ustavom Republike Hrvatske.

Zakonski zastupnik zaista ne može pojmiti da je Prvostupanjskom sudu toliki problem zauzeti stav o jednom pravnom pitanju te taj stav i obrazložiti. Dakle - tijekom čitavog postupka se izbjegava zauzeti stav o pravnom pitanju na koji je Sud dužan paziti po službenoj dužnosti. Zakonski zastupnik će se ograničiti na to da konstatira kako je takvo postupanje Prvostupanjskog suda jednostavno apsurdno i nezakonito.

Pored toga, za naglasiti je kako se Prvostupanjski sud ponovno poziva da bi ugovori o kreditu bili potvrđeni javnobilježničkim aktima kao ovršnim ispravama, pa da bi stoga iste u ovom postupku proizvodile pune pravne učinke...

Ovdje se ukazuje na činjenicu da je Ustavni sud Republike Hrvatske obustavio primjenu druge rečenice stavka 2. čl. 39. Stečajnog zakona/96, kao i da je i sam Drugostupanjski sud potvrdio stav i navode Zakonskog zastupnika da okolnost što je ugovor ovjeren ili solemniziran od strane javnog bilježnika ne znači da je samim time valjan, odnosno da ne može biti ništetan, kako to pogrešno smatra prvostupanjski sud (stranica 4. odlomak četvrti citiranog ukidnog rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske).

Zakonski zastupnik će ovu točki izlaganja zaključiti ponovnim citiranjem stava iskazanog u rješenju Drugostupanjskog suda posl.br. 65 PŽ-8492/15 od 29. prosinca 2015.g., kako slijedi: „...Zbog toga pobijano rješenje nema valjanih razloga o prigovoru dužnika da se radi o ništetnim pravnim poslovima, pa je u tom dijelu učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a...”

4)

Drugostupanjski sud je u ukidnom rješenju (naprijed citiranom) jasno dao do znanja kako za pravilnu odluku suda nije bitno može li predlagatelj svoju tražbinu po osnovi ugovora o kreditu HR/1562 (na koju se prvobitno pozivao u prijedlogu za otvaranje stečajnog postupka) namiriti iz stvari na kojima ima razlučno pravo, stoga da bi bili irelevantni svi žalbeni navodi koji se odnose na pravilnost i zakonitost utvrđivanja vrijednosti založenih nekretnina kao i visine tražbine po tom ugovoru (stranica 4. odlomak drugi ukidnog rješenja Drugostupanjskog suda), te kako je za pitanje vjerojatnosti postojanja tražbine iz ugovora o kreditu broj HR/1301 dovoljno za ocjenu postojanja aktivne legitimacije predlagatelja za pokretanje stečajnog postupka nad dužnikom kao osobnog vjerovnika (stranica 4. odlomak prvi ukidnog rješenja Drugostupanjskog suda).

Takav pravni stav u cijelosti dijeli i Zakonski zastupnik.

Međutim, čitanjem i analiziranjem obrazloženja pobijanog rješenja Zakonski zastupnik je uočio kako Prvostupanjski sud poprilično puno prostora i energije posvećuje upravo poziciji predlagatelja kao razlučnog vjerovnika, iako to pitanje nije predstavljalo meritum ponovljenog prethodnog postupka.

Zakonski zastupnik je čitanjem i analiziranjem obrazloženja pobijanog rješenja ujedno uočio kako mu je takav tekst već otprije poznat, stoga je bio slobodan isti usporediti sa tekstom rješenja Prvostupanjskog suda od dana 13. studenog 2015.g. kojim je također otvoren stečajni postupak nad dužnikom.

Usporedbom tekstova tih dvaju rješenja Prvostupanjskog suda, Zakonski zastupnik nije mogao ne uočiti sljedeće:

- zadnji odlomak na drugoj stranici pobijanog rješenja koji ujedno predstavlja i prvi odlomak treće stranice pobijanog rješenja – istovjetan (identičan) je točki 1. obrazloženja rješenja Prvostupanjskog suda od dana 13. studenog 2015.g. Pritom se ujedno napominje kako pobijano rješenje uopće ne sadrži točku A/I izreke („izrijেকে“) kako se navodi u predmetnom odlomku – ali je takvu točku (A/I) sadržavalo rješenje od dana 13. studenog 2015.g.
- sljedeći odlomak je pak istovjetan (identičan) točki 2. obrazloženja rješenja Prvostupanjskog suda od 13. studenog 2015;
- takvo citiranje (zapravo copy+paste metoda) se nastavlja sve do i zaključno na prvom odlomku četvrte stranice pobijanog rješenja, s kojim odlomkom je u cijelosti konzumirano (prepisano) obrazloženje rješenja od 13. studenog 2015.g. do i uključivo točku 6. istog;
- nastavak slijedi sa zadnjim odlomkom na stranici četvrtoj/prvim odlomkom na stranici petoj pobijanog rješenja, koji je istovjetan (identičan) točki 7. obrazloženja rješenja od 13. studenog 2015.g.;
- idući odlomak (drugi na stranici petoj pobijanog rješenja) istovjetan je/identičan točki 8. rješenja od 13. studenog 2015.g. – iako je u ovoj fazi postupka zapravo irelevantno što su i na koji način tvrdili vještaci Mladineo i Malenica, imajući u vidu naprijed citiran stav Drugostupanjskog suda;
- na stranici petoj i šestoj pobijanog rješenja čak i postoji tekst koji nije prepisan iz ranijeg rješenja, no opisana praksa se nastavlja na dnu stranice šeste pobijanog rješenja pa sve do kraja stranice devete pobijanog rješenja, na koji način je u cijelosti konzumiran tekst obrazloženja ranijeg rješenja od dana 13. studenog 2017.g., zaključno sa točkom 25. obrazloženja navedenog ranijeg prvostupanjskog rješenja.

Dakle, usporedbom dvaju predmetnih rješenja Prvostupanjskog suda (s napomenom da je ranije rješenje od dana 13. studenog 2015.g. i ukinuto....) može se na neprijeporan način utvrditi kako je obrazloženje pobijanog rješenja u pretežitom dijelu (gotovo tri četvrtine sagledavajući kvantitativno), jednostavno prepisano (copy+paste). To neovisno što je meritum ovog prethodnog postupka ipak drugačiji negoli je to bilo ranije, odnosno neovisno o tome što se uopće više nije razmatralo pitanje legitimacije predlagatelja kao razlučnog vjerovnika, vrijednost imovine opterećene razlučnim pravom i visina tražbina.

Stoga je Zakonskom zastupniku nejasno zbog čega se Prvostupanjski sud upustio u prepisivanje bespotrebnih dijelova obrazloženja ranijeg rješenja.

Zapravo, Zakonskom zastupniku se nameće pitanje da li se zaista raspravljanje pred raspravnim sudom svelo na nekritičko prepisivanje ranije odluke i izbjegavanje raspravljanja jednog spornog pravnog pitanja (pitanje ništetnosti, o kojem ovisi odluka i kojemu je posvećena niti jedna puna stranica pravne misli Prvostupanjskog suda...)? Ako je tomu zaista tako, odnosno ako se raspravni postupak sveo upravo na opisano postupanje kojemu se mogu pridodati i drugačiji atributni, ali neće – tada se Zakonskom zastupniku također nameće pitanje čemu uopće provoditi raspravni postupak.

Pritom je za uočiti kako se odluka ujedno i temelji na izvješću privremene stečajne upraviteljice koje je (imajući u vidu pravila dostave propisana člankom 12. „novog“ Stečajnog zakona), Zakonskom zastupniku i dužniku dostavljeno jedan dan prije zaključenja prethodnog postupka, kao i da je pobijano rješenje objavljeno na e-oglasnoj ploči Suda niti 4 sata nakon zaključenja prethodnog postupka....Upravo stoga se Zakonskom zastupniku nameće pitanje da li je posljednje ročište uopće bilo potrebno održavati, no o tome će se isti izjasniti u daljnjem tijeku žalbe.

No, obzirom da Prvostupanjski sud samoinicijativno vraća u fokus pitanje aktivne legitimacije predlagatelja kao razlučnog vjerovnika, tada Zakonski zastupnik drži potrebnim naglasiti da Sud pritom nije odgovorio na prigovore Zakonskog zastupnika u odnosu na procjenu vrijednosti nekretnina

opterećenih razlučnim pravom, a koje je Zakonski zastupnik obrazložio i prilaganjem dokumentacije koja u cijelosti opovrgava premise kao i nalaz i mišljenje vještaka Jure Malenice.

Za naglasiti je da je predmetni podnesak (zajedno sa preslikama kupoprodajnih ugovora za koje vještak tvrdi da nije bio u mogućnosti uopće spoznati...a iz kojih proizlazi da je tržišna vrijednost dijela razmatranih nekretnina veća za 28,5% negoli je utvrđuje vještak....) dostavljen izravno i Drugostupanjskom sudu i Prvostupanjskom sudu, stoga nesporno predstavlja relevantni dio činjenične građe.

Radi otklanjanja nepotrebnog ponavljanja činjenične građe, Zakonski zastupnik ljubazno moli Drugostupanjski sud obratiti pozornost na njegov podnesak od 16. prosinca 2015.g. sa prilogima, kao i na navode iznesene u podnesku Zakonskog zastupnika i dužnika od 06. studenog 2017.g.

No, kako Prvostupanjski sud prepisuje zaključke koji se ne temelje na činjeničnoj građi koja je naknadno priložena spisu, te kako uopće ne iznosi razloge zbog kojih nije (ili je ...) uvažio i/ili na bilo koji način cijenio navode Zakonskog zastupnika i dužnika o znatno većoj vrijednosti nekretnina opterećenih razlučnim pravom i posljedičnim otpadanjem aktivne legitimacije predlagatelja kao razlučnog vjerovnika – to se ističe kako je i na ovaj način u cijelosti obistinjen žalbeni razlog iz članka 354. st.2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku.

5)

Nastavno navedenom, a uvažavajući uputu Drugostupanjskog suda, zadaća Prvostupanjskog suda je bila raspraviti pitanje (a) ništetnosti ugovora o kreditu i posljedični utjecaj iste na aktivnu legitimaciju predlagatelja kao stečajnog/osobnog vjerovnika i (b) postojanje stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje.

U odnosu na prvi zadatak Prvostupanjskog suda (i konačne rezultate postupanja), Zakonski zastupnik se detaljno očitovao na način iznesen pod točkom 3) obrazloženja ove žalbe.

U odnosu na drugi od dvaju zadataka (postojanje stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje), Zakonski zastupnik će se očitovati pod ovom točkom obrazloženja žalbe kako slijedi:

- 1) Tijekom ovog ponovljenog prethodnog postupka, Prvostupanjski sud i privremena stečajna upraviteljica su, sve do dana prije održavanja zadnjeg ročišta u prethodnom postupku, razmatrali isključivo pitanje postojanja stečajnog razloga na strani dužnika na dan i sa danom 14. listopada 2013.g. kada je po prvi put nad dužnikom otvoren stečajni postupak.

Kako bi na konačan način otklonio insinuacije oko postojanja stečajnog razloga na strani dužnika na dan 14. listopada 2013.g., te fokus razmatranja premjestio na relevantno razdoblje, dakle na trenutak donošenja ovdje pobijanog rješenja, Zakonski zastupnik će upozoriti na sljedeće činjenice:

- iz potvrde Financijske agencije izdane na dan 14.10.2013.g., jasno proizlazi da na taj dan dužnik nije imao evidentiranih nepodmirenih osnova za plaćanje, odnosno da su mu na taj dan računi bili u blokadi u trajanju od 0 dana (prevedeno – nisu bili u blokadi);
- iz te iste potvrde proizlazi da su računi dužnika u zadnjih 6 mjeseci prije dana izdavanja potvrde bili neprekidno blokirani 180 dana;
- Prvostupanjski sud i privremeni stečajni upravitelj uporno propuštaju obratiti pozornost na (notornu) činjenicu da 6 mjeseci koje prethode datumu 14.10.2013.g. imaju 182 dana (**kalendarska 182 dana – što je notorna činjenica**), slijedom čega je potpuno jasno da na dan 14.10.2013.g. prema potvrdi Financijske agencije nije postojao stečajni razlog na strani dužnika;

Obzirom da je za utvrđenje postojanja stečajnog razloga (na dan 14.10.2013.g.) bila relevantna upravo i isključivo predmetna potvrda Financijske agencije, čiji sadržaj eksplicite negira postojanje stečajnog razloga, to Zakonski zastupnik jednostavno irelevantnim i pogrešnim smatra bilo kakve zaključke/stavove i navode da bi na predmetni dan/datum postojao stečajni razlog kod dužnika.

Zakonski zastupnik je također stava da bi pomni pregled sadržaja predmetne potvrde i uvažavanje istog, trebao biti dostatan da se napokon okončaju sva daljnja polemiziranja o ovom pitanju. Pogotovo na način kako se predmetna materija prezentira na stranici petoj (zadnji odlomak), šestoj (prvi odlomak), te desetoj stranici pobijanog rješenja.

- 2) Zaključak prvostupanjskog suda da bi kod stečajnog dužnika na dan 21. studenog 2017.g. postojao tečajni razlog nesposobnosti za plaćanje, temelji se isključivo na izvješćima privremenog stečajnog upravitelja (koji zapravo formira odlučna utvrđenja umjesto samog Suda).

Međutim, izvješća privremenog stečajnog upravitelja (pogotovo ona od dana 29.09.2016.g. i 09.11.2017.g.) ne mogu se niti smiju uzeti kao relevantan i točan izvor utvrđenja odlučnih činjenica, niti se na istima smije bazirati odluka jer ne prezentiraju istinitu činjeničnu građu i pravilne zaključke.

To iz sljedećih razloga:

A)

- u izvješću od dana 29.09.2016.g. privremeni stečajni upravitelj se bavi isključivo kronologijom događaja, pri čemu se u zaključku fokusira na datum 14.10.2013.g. i utvrđuje da je na taj dan kod dužnika postojao stečajni razlog nesposobnosti za plaćanje – to unatoč sadržaju naprijed citirane potvrde Financijske agencije od dana 14.10.2013.g.;
- u svom izlaganju privremeni stečajni upravitelj kategorički tvrdi da je dana 15.10.2013.g. upravo Zakonski zastupnik zatvorio račun dužnika kod Hypo-Alpe-Adria banke d.d.;
- nakon ponovljenih prigovora Zakonskog zastupnika da takva kategorička tvrdnja jednostavno nije istinita, privremeni stečajni upravitelj na ročištu održanom dana 21.11.2017.g. sam opovrgava svoju kategoričku tvrdnju te navodi da je naknadno saznao (kad i kako – to ostaje nepoznato) da je predmetni račun zatvorila sama poslovna banka i da Zakonski zastupnik nije dao račun za zatvaranje istog računa;
- Zakonski zastupnik smatra takav pristup i opovrgavanje vlastitih kategoričkih navoda u cijelosti oduzima bilo kakav kredibilitet predmetnom izvješću;
- pored toga, privremeni stečajni upravitelj u istom izvješću navodi da je Zakonski zastupnik dana 15.10.2013.g. zadao nalog da se njegovoj majci po cesiji isplati iznos od 1.095.000,00 kn, koju tvrdnju naravno prihvaća i Prvostupanjski sud;
- obzirom da je činjenica (odgovor na pitanje kada je i na koji način zadan predmetni platni nalog), od krucijalne važnosti za daljnji tijek postupka jer o odgovoru na isto pitanje ovisi da li će, u slučaju da se nad dužnikom zaista bude provodio stečaj, egzistirati tražbina prema Zakonskom zastupniku, njegovoj majci ili pak poslovnoj banci ako je ista zaprimila nalog prije rješenja o otvaranju stečaja a provela ga nakon toga - Zakonski zastupnik je ponovno pozivao da privremeni stečajni upravitelj dokumentira svoje navode i priloži ispis zadanog platnog naloga (s vidljivim vremenom kad, tko i kako ga je zadao). Međutim i taj prijedlog/apel/poziv Zakonskog zastupnika je ostao u cijelosti zanemaren;
- Zakonski zastupnik ističe kako je **notorna činjenica** da se platni nalozi u većem iznosu (što 1.095.000,00 kn nesporno jest) između dviju poslovnih banaka kada je primatelj naloga fizička osoba, ne provode u istom danu;

- Stoga nema govora o opstojnosti tvrdnje iznesene u izvješću privremenog stečajnog upravitelja da je Zakonski zastupnik dana 15.10.2013.g. „vršio“ isplatu (podrazumijeva se zadavanje naloga) po osnovi cesije u korist svoje majke, jer bi takav nalog u tom slučaju bio proveden tek dana 16.10.2013.g.;
- Obzirom da je zaista riječ o notornoj činjenici (koja pogotovo privremenom stečajnom upravitelju kao dugogodišnjem poduzetniku ne može biti nepoznatom), ista činjenica sama za sebe, kao i zajedno sa vlastitim opovrgavanjem navoda privremenog stečajnog upravitelja, jednostavno mora oduzeti kredibilitet predmetnom izvješću – no Prvostupanjski sud isto izvješće prihvaća bez ikakvih kritičkih rezervi;
- slijedom navedenog, Zakonski zastupnik je stava da je bezrezervnim i nekritičkim prihvaćanjem predmetnog izvješća privremenog stečajnog upravitelja, Prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredbi postupka u smislu čl.354.st.2.toč.11 Zakona o parničnom postupku, a podredno da je na pogrešan i nepotpun način utvrdio relevantno činjenično stanje.

B)

- Zakonski zastupnik prije svega upozorava na činjenicu (nesporna koja ujedno proizlazi iz odlomka petog na stranici desetoj pobijanog rješenja), da je izvješće privremene stečajne upraviteljice objavljeno na e-Oglasnoj ploči suda dana 10. studenog 2017.g.;
  - odredbom članka 12. Stečajnog zakona (Narodne novine broj 71/2015 i 104/2017; dalje Stečajni zakon/2015), koja se primjenjuje i u ovom postupku sukladno čl.441. Stečajnog zakona/2015, propisano je da se dostava smatra obavljenom istekom osmoga dana od dana objave pismena na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča sudova, dok je istovremeno na snazi odredba kojom se propisuje da se u stečajnom postupku na odgovarajući način primjenjuju odredbe zakona o parničnom postupku. Uvažavajući navedeno, te činjenicu da je osmi dan od dana objave predmetnog pismena predstavljao subotu/neradni dan, to je nesporno kako je dostava predmetnog izvješća dostavljena Zakonskom zastupniku dana 20. studenog 2017.g., s time da je ročište bilo zakazano i održano dana 21. studenog 2017.g.
  - dakle, dostava predmetnog izvješća privremenog stečajnog upravitelja Zakonskom zastupniku je izvršena jedan dan (!!!) prije održavanja ročišta;
  - rok do jednog dana jednostavno ne predstavlja adekvatan ili primjeren rok da bi se itko pa i Zakonski zastupnik mogao pripremiti i dati potpuno, obrazloženo i dokumentirano očitovanje na izvješće privremenog stečajnog upravitelja koje se zajedno sa priložima proteže na preko 200 stranica;
  - dovodenjem Zakonskog zastupnika i dužnika u postupovnu poziciju u kojoj bi u roku od jednog dana trebao pripremiti očitovanje na krucijalno pismo (kojim se ponovno insinuiru i nameće zaključak o postojanju stečajnog razloga), neprijeporno predstavlja nezakonito postupanje suda kojim se Zakonskog zastupnika i dužnika onemogućilo u raspravljanju pred sudom, u smislu odredbe članka 354. st.2. toč.6. Zakona o parničnom postupku (tako i VSRH Rev-95/79, OS u Sisku GŽ-977/90 i PSH PŽ-241/91);
  - nadalje, sam Prvostupanjski sud u zadnjem odlomku na stranici sedmoj pobijanog rješenja navodi da se činjenica postojanja stečajnog razloga na strani dužnika mora utvrditi do stupnja sigurnosti;
  - da se Prvostupanjski sud zaista vodio takvim stavom (što je bila njegova dužnost), nad dužnikom zasigurno ne bi bio otvoren stečajni postupak, odnosno u konkretnom bi bila donesena dijametralno suprotna odluka;
  - naime, Prvostupanjski sud navodi, cit:
- „...privremena stečajna upraviteljica je uz dopunu izvješća od 09. studenog 2017. godine u sudski spis dostavila podatke FINE iz kojih proizlazi da kako dužnik i nakon 15. studenog 2013.g., s kojim danom je dužnik nastavio poslovati bez poslovnih računa, ima u Odjelu za provedbu ovrhe evidentirane nepodmirene račune do dana dostavljanja

dopunskog izvješća od 09. studenog 2017. godine i to za ukupni iznos glavnice od 107.213,49 kn i priznatog troška u iznosu od 12.492,42 kn, na što je potrebno obračunati zakonske zatezne kamate.” (stranica deseta odlomak četvrti pobijanog rješenja),

„U ovom prethodnom postupku sud je utvrdio kako dužnik i nakon zatvaranja računa ima nepodmirenih obveza po priloženim osnovama za plaćanje koje su evidentirane u Očevidniku Odjela za ovrhe u iznosu od 107.213,49 kn za glavicu te za priznate troškove u iznosu od 12.492,42 kn, na što se sve trebaju obračunati pripadajuće zatezne kamate.” (stranica dvanaesta drugi odlomak pobijanog rješenja),

- dakle Prvostupanjski sud kao neprijeporno utvrđenu činjenicu smatra da bi dužnik nakon dana zatvaranja zadnjeg poslovnog računa (13. studenog 2013.g.) imao evidentirane i nepodmirene osnove za plaćanje u iznosu od 107.213,49 kn, pa da bi zbog toga postojao predmetni stečajni razlog;
- takav je zaključak ipak potpuno suprotan sadržaju svih isprava koje prileže spisu (u smislu članka 354. st.2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku), a pogotovo javnobilježnički ovjerenom potvrdom društva Karika d.o.o. kojom isto društvo potvrđuje da je u cijelosti prestalo njegovo potraživanje;
- Prvostupanjski sud ujedno navodi da bi dužnik morao dokazati da su sve dostavljene osnove za plaćanje koje su evidentirane u Očevidniku Odjela za ovrhu FINE podmirene ili nekim drugim pravnim poslovima i odlukama nadležnih tijela stavljene izvan snage;
- Zakonski zastupnik ovdje ističe kako ni dužnik a ni bilo koja treća osoba takvo što ne bi mogla dokazati u ostavljenom roku od jednog dana, stoga se citiran zaključak suda ukazuje potpuno neosnovanim, a svakako nepravničnim;
- Zakonski zastupnik ističe (kao što je naprijed navedeno) da je dužnost Prvostupanjskog suda do stupnja sigurnosti utvrditi postoji li stečajni razlog ili ne. Pritom se osnovano nameće zaključak kako je Prvostupanjski sud do stupnja sigurnosti mogao utvrditi postojanje stečajnog razloga, ako su dužnik i Zakonski zastupnik u roku od jednog dana već prilaganjem izjave društva Karika d.o.o. i javnobilježnički ovjerenog preslika stornirane bjanko zadužnice za koju se navodi i smatra da je još uvijek aktivna pred Financijskom agencijom – učinili sasvim razvidnim da dostavljeno izvješće i popis osnova iz Očevidnika Odjela za ovrhu – ne mogu niti smiju imati odlučnu dokaznu snagu;
- dakle, Prvostupanjski sud bespogovorno i to kao odlučnu dokaznu građu, na temelju koje formira zaključak o postojanju stečajnog razloga – uzima izvješće privremenog stečajnog upravitelja koje se bazira na ispisu zaprimljenih, potom skeniranih i vjerovnicima vraćenih osnova za plaćanje !!!, a koje očito nije usklađeno sa realnim i stvarnim stanjem;
- u prilog tome upravo govori i činjenica da je dužniku vraćena bjanko zadužnica koju je društvo Karika d.o.o. podnijelo na naplatu, da je ista kao stornirana i priložena u spis – a istovremeno se u izvješću privremenog stečajnog upravitelja navodi kao dugovna stavka i neizvršena osnova za plaćanje!!!
- navedeno u konkretnom znači da Prvostupanjski sud (ukoliko je uopće obratio pozornost na sadržaj priloga podneska dužnika i Zakonskog zastupnika od 21. studenog 2017.g.) – jednostavno nije mogao sa stupnjem sigurnosti prihvatiti navode da bi osnove za plaćanje koje su u izvješću privremenog stečajnog upravitelja navedene kao nepodmirene – zaista i bile nepodmirene;
- imajući u vidu navedene nesporne činjenice koje derogiraju/oduzimaju vjerodostojnost izvješću privremenog stečajnog upravitelja od 09. studenog 2017.g., to se ističe kako je Prvostupanjski sud na opisani način obistinio apsolutno sve žalbene razloge, a primarno žalbeni razlog iz članka 354. st.2. toč.11. Zakona o parničnom postupku.

Zaključno, Zakonski zastupnik predlaže usvojiti ovu žalbu kao osnovanu i preinačiti pobijano rješenje na način da se prijedlog za pokretanje i otvaranje stečajnog postupka odbije, podredno odbaci, uz obvezivanje predlagatelja na naknadu prouzročenog troška.

Podredno se predlaže žalbu usvojiti kao osnovanu i pobijanu rješenje ukinuti, te predmet vratiti na ponovni postupak pred Prvostupanjskim sudom.

U Splitu, 27. studenog 2017.g.

PUNOMOĆNIK

Popis troška:

-	sastav žalbe (Tbr.14.t.3. OT).....	125.000,00 kn
-	PDV 25%.....	31.250,00 kn
<hr/>		
	UKUPNO.....	156.250,00 kn

ODVJETNIČKI URED
IVAN KRŽELJ
MAŽURANIĆEVO ŠETALIŠTE 2
21000 SPLIT

Odluka:

VSRH Rev 3039/1998-2

Zbirni podatci

Broj odluke: VSRH Rev 3039/1998-2

Datum odluke: 09.02.2000

Vrsta odluke: Rješenje

Vrsta predmeta: Građanski - revizija iz građanskog spora

Odjel: GRAĐANSKI ODJEL

Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO

Tekst

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Rev-3039/1998-2

RJEŠENJE

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Veseljka Šeparovića kao predsjednika vijeća, te Ilije Čuljata, Katarine Buljan, Gordane Matasić-Špoljarić i Ivana Mikšića kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M. B. iz M., kojeg zastupa punomoćnik I. O., odvjetnik iz S., protiv tuženika H. poduzeća M. iz M., kojeg zastupa punomoćnica E. K.-B., odvjetnica iz S., radi poništenja odluka, odlučujući o reviziji tužitelja protiv pravomoćne presude Županijskog suda u Splitu od 5. listopada 1994. godine broj GŽ-2444/94, kojom je potvrđena presuda Općinskog suda u Makarskoj od 19. travnja 1994. godine broj P-30/94, u sjednici održanoj dana 9. veljače 2000. godine,

riješio je:

Prihvaća se revizija tužitelja, ukidaju se presude Županijskog suda u Splitu broj GŽ-2444/94 od 5. listopada 1994. godine i presuda Općinskog suda u Makarskoj broj P-30/94 od 19. travnja 1994. godine, te se predmet vraća sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

O troškovima postupka u povodu revizije tužitelja odlučit će se u konačnoj odluci.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom odbijen je tužbeni zahtjev za poništenje Odluke o davanju stanova na korištenje broj 5/92 od 21. siječnja 1992. godine potvrđene odlukom broj Rs-40-2/92 od 5.

ožujka 1992. godine te za vraćanje predmeta tuženiku na ponovno odlučivanje, tako da je tužitelj obavezan naknaditi tuženiku parnični trošak od 1.600,00 kn.

Presudom suda drugog stupnja odbijena je žalba tužitelja i potvrđena je prvostupanjska presuda.

Protiv pravomoćne drugostupanjske presude tužitelj je izjavio reviziju zbog pogrešne primjene materijalnog prava, predloživši ukidanje nižestupanjskih presuda i vraćanje predmeta na ponovno suđenje drugom vijeću prvostupanjskog suda.

Revident ukazuje i na propust nižestupanjskih sudova da postupaju po uputama revizijskog suda, čime upućuje na bitnu povredu iz čl. 354. st. 1. u svezi s čl. 377. st. 1. i čl. 399. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91 i 91/92 - dalje ZPP).

Tuženik je u odgovoru na reviziju osporio njene navode i predložio da se revizija tužitelja odbije kao neosnovana.

Nadležni državni odvjetnik nije se izjasnio o izjavljenoj reviziji.

Revizija je osnovana.

Rješenjem ovog suda broj Rev-931/93 od 8. lipnja 1993. godine ukinute su nižestupanjske presude (kojima je odbijen zahtjev tužitelja za poništenje odluka o dodjeli stanova na korištenje) i prvostupanjski sud je upozoren na potrebu utvrđivanja određenih činjenica kojima će se raspraviti sporna pitanja.

Pravilno revident ukazuje na postojanje relativno bitne povrede iz odredbe čl. 354. st. 1. u svezi s čl. 377. st. 1. ZPP.

Naime, prvostupanjski sud nije u ponovnom postupku raspravio sporna pitanja, odnosno nije utvrdio činjenice na koje je ukazano revizijskim rješenjem. Drugostupanjski sud nije uklonio ovu relativno bitnu povredu parničnog postupka, iako je navodima žalbe na nju ukazano, pa je tako i sam učinio tu povredu.

Stoga je, na temelju čl. 394. st. 1. ZPP valjalo ukinuti nižestupanjske presude i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

U ponovnom postupku potrebno je postupiti po ranijim uputama, odnosno utvrditi dužinu vremena kroz koje je tužitelj kao osoba bez stana čekao na stan, te nakon toga ponovno odlučiti o osnovanosti tužbenog zahtjeva.

Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 166. st. 3. ZPP.

U Zagrebu, 9. veljače 2000. godine.

Predsjednik vijeća:
Veseljko Šeparović, v.r.

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
S P L I T

IZ RUKA

Prilog pošte

11 -01- 2016

Predsjednik suda: .....
POŠTA .....
Broj prijave: .....
Tekućica: .....

65. PŽ-8492/15-4

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Dubravke Matas, predsjednika vijeća, Lenke Čorić, suca izvijestitelja i Mladena Šimundića, člana vijeća, u stečajnom postupku nad dužnikom LUCIS d.o.o., OIB 89038966528, Trogir, Put Dragulina 76/B, odlučujući o žalbi EDVARDA UGRINE iz Trogira, Put Dragulina 76/b, zastupnika po zakonu stečajnog dužnika do dana nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka, kojeg zastupaju punomoćnici Marin Karuza i Ivan Krželj, odvjetnici u Splitu, protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-247/12 od 13. studenog 2015., u sjednici vijeća održanoj 29. prosinca 2015.

riješio je

Uvažava se žalba EDVARDA UGRINE, zastupnika po zakonu stečajnog dužnika do dana otvaranja stečajnog postupka, ukida rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-247/12 od 13. studenog 2015. u točki A izreke i predmet u tom dijelu vraća prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

Obrazloženje

Rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-247/12 od 13. studenog 2015. pod točkom A otvoren je stečajni postupak nad trgovačkim društvom Lucis d.o.o., OIB 89038966528, Trogir, Put Dragulina 76/B, 13. studenog 2015. u 14,30 sati kada su to rješenje i oglas o otvaranju stečajnog postupka istaknuti na c-Oglasnoj ploči suda, s tim da pravne posljedice otvaranja stečajnog postupka nastupaju 14. listopada 2013. kada je prvo rješenje o otvaranju stečajnog postupka istaknuto na oglasnoj ploči suda (točka I. izreke rješenja), za stečajnog upravitelja imenovana je Mira Hajdić iz Splita (točka II. izreke), pozvani su stečajni vjerovnici da u određenom roku prijave svoje tražbine stečajnom upravitelju, razlučni i izlučni vjerovnici da obavijeste stečajnog upravitelja o svojim pravima, a dužnici stečajnog

dužnika da svoje obveze bez odgode ispune stečajnom upravitelju za stečajnog dužnika (točke III. do V. izreke). Točkom VI. izreke rješenja sud je odredio vrijeme i mjesto održavanja općeg ispitnog ročišta i izvještajnog ročišta, a točkama VII. i VIII. određeno je da će se rješenje o otvaranju stečajnog postupka upisati u sudski registar i u zemljišne knjige Općinskog suda u Splitu i Stalne službe tog suda u Trogiru, te objaviti na e-Oglasnoj ploči suda. Pod točkom B izreke rješenja ukinute su sve mjere osiguranja određene rješenjem tog suda poslovni broj St-247/12 od 30. lipnja 2014. i određen upis brisanja tih mjera u sudskom registru i u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Splitu i Stalne službe tog suda u Trogiru.

Protiv dijela tog rješenja o otvaranju stečajnog postupka žalbu je pravovremeno podnio Edvard Ugrina, u svojstvu osobe koja je bila zastupnik po zakonu stečajnog dužnika do dana nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnoga postupka zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava tvrdeći da su zaključci suda o svim bitnim okolnostima pogrešni, kontradiktorni i nezakoniti. Tako žalitelj tvrdi da nije utvrđeno postojanje stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje jer su zaključci suda o tome potpuno proturječni sadržaju isprava i to pregledu dnevnog prometa, potvrdi Financijske agencije od 14. listopada 2013. i izvješću o solventnosti na dan 15. listopada 2013. koje negiraju pravilnost zaključka suda da su dužnikovi računi bili zatvoreni na dan 11. listopada 2013., a prije toga su bili u neprekidnoj blokadi dulje od 60 dana. U pogledu utvrđivanja aktivne legitimacije predlagatelja za pokretanje ovog stečajnog postupka, žalitelj tvrdi da su razlozi obrazloženja proturječni sadržaju odluka suda donesenih tijekom prethodnog postupka, posebno zaključka o izvođenju vještačenja te sadržaju izvatka iz zemljišnih knjiga za nekretnine u vlasništvu zakonskog zastupnika dužnika i društva Sukno d.o.o. za koje je prvostupanijski sud pogrešno utvrdio da su bile u vlasništvu stečajnog dužnika. Zatim žalitelj posebno opširno obrazlaže svoje stajalište o tome da je vještačenje radi utvrđivanja vrijednosti imovine opterećene založnim pravom provedeno suprotno Zakonu o prostornom uređenju, Uredbi o procjeni vrijednosti nekretnina i Pravilniku o metodama procjene vrijednosti nekretnina, te posebno da je prvostupanijski sud zanemario okolnost da je vještak vrijednost čest. zem. 106/2 i 106/3 uvećao za vrijednost komunalnog i vodnog doprinosa i ostalih troškova, iz čega izvodi zaključak da vrijednost imovine koja je opterećena razlučnim pravom nije utvrđena na pravilan i zakonit način, a time nije utvrđena ni aktivna legitimacija predlagatelja kao razlučnog vjerovnika. U odnosu na visinu tražbine ukazuje na proturječnost podataka o stanju duga koje je predlagatelj priložio posebno u pogledu evidentiranja glavnog duga, za koje je dužnik tražio razjašnjenje, a prvostupanijski sud je to odbio držeći da se radi o odugovlačenju postupka i zloupotrebi prava. Smatra kako je ukazao na činjenicu da je punomoćnik predlagatelja ujedno i sudski tumač koji je preveo isprave potrebne za utvrđivanje visine tražbine, pa je sud morao isključiti sudjelovanje te osobe u formiranju dokazne građe, a kako to nije učinio, došlo je do bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 1. i stavka 2. točke 1. Zakona o parničnom postupku, kao i do povrede ustavnog prava dužnika da njegov slučaj pravično, javno i u razumnom roku ispita zakonom ustanovljeni, neovisni i nepristrani sud. Konačno, žalitelj ističe kako je dužnik tijekom prethodnog postupka isticao da pred istim sudom vodi postupak radi utvrđenja ništetnosti predmetnih ugovora o kreditu, ali je dužnikove tvrdnje o tome prvostupanijski sud odbio s obrazloženjem da bi i u slučaju da sud utvrdi ništetnim te ugovore postojala obveza vraćanja onoga što je primljeno po osnovi tih ugovora, kao i da su ugovori o kreditu potvrđeni od strane javnog bilježnika. Zbog svega navedenog žalitelj smatra kako su razlozi pobijanog rješenja proturječni sami sebi do te mjere

da nema suvislog obrazloženja, zbog čega se uopće ne može ispitati. Predlaže ukinuti pobijano rješenje i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

U odgovoru na žalbu predlagatelj Heta Asset Resolution Ag, Klagenfurt (ranije Hypo Alpe-Adria-Bank International Ag) ističe kako je žalitelj iznio niz tvrdnji koje su irelevantne za ovaj postupak, a s druge strane smatra da je prvostupanjski sud pravilno utvrdio postojanje predlagateljeve tražbine i stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje odnosno postojanje svih bitnih činjenica na temelju kojih je donio pravilnu odluku o otvaranju stečajnog postupka nad dužnikom. Predlaže odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu.

Žalba je osnovana.

Ispitavši pobijano rješenje na temelju odredbe članka 365. stavka 2. Zakona o parničnom postupku u vezi s člankom 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 148/11-pročišćeni tekst i 25/13; dalje: ZPP) i člankom 6. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 82/06, 116/10, 25/12 i 133/12) u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (članak 356. ZPP-a), žalbeni je sud utvrdio da je rješenje nepravilno i nezakonito.

Nakon što je u ovoj pravnoj stvari rješenjem ovog drugostupanjskog suda poslovni broj Pž-9404/13 od 19. studenog 2013. ukinuto ranije doneseno rješenje o otvaranju stečajnog postupka i predmet vraćen prvostupanjskom sudu, u ponovljenom postupku taj sud je osim tražbine po ugovoru o kreditnom odnosu s inozemstvom broj HR/1562 na koju se predlagatelj pozivao u prijedlogu za otvaranje stečajnog postupka, utvrđivao i vjerojatnost postojanja tražbine po ugovoru o kreditnom odnosu s inozemstvom broj HR/1301 i po ugovoru o kreditnom odnosu s inozemstvom broj HR/1805, kao i vrijednost nekretnina na kojima je zasnovano založno pravo radi osiguranja predlagateljeve tražbine iz svih navedenih ugovora. Na ta druga dva ugovora u svojim očitovanjima tijekom prethodnog postupka ukazao je upravo dužnik, dok je predlagatelj naveo da po ugovoru broj HR/1805 nema nikakvu tražbinu prema dužniku jer je po tome ugovoru dužnik samo založni dužnik, a nije i osobni dužnik predlagatelja, a po ugovoru broj HR/1301 nije razlučni vjerovnik.

Unatoč tome, prvostupanjski sud je odredio izvođenje vještačenja radi utvrđivanja visine tražbine po svim ugovorima, kao i vrijednosti svih nekretnina koje su dane u zalog, neovisno o tome radi li se o nekretninama dužnika ili trećih osoba. Ali je nakon toga ipak pravilno utvrdio da je po ugovoru broj HR/1805 dužnik samo založni vjerovnik, a nije i osobni dužnik predlagatelja i slijedom toga predlagateljevu tražbinu nije uzeo u obzir prilikom utvrđivanja aktivne legitimacije za pokretanje ovog stečajnog postupka. Stoga su irelevantni svi žalbeni navodi koji se odnose na pravilnost utvrđivanja visine tražbine po ovom ugovoru, kao i vrijednost nekretnina kojima je ta tražbina osigurana.

Pravilno je i stajalište prvostupanjskog suda da predlagatelj svoju tražbinu po ugovoru broj HR/1301 ne može namiriti iz stvari na kojoj ima razlučno pravo, jer je za osiguranje te tražbine zasnovao založno pravo na nekretninama treće osobe, a ne dužnika. Prema tome po osnovi ovog ugovora predlagatelj nije i razlučni vjerovnik da bi pored vjerojatnosti svoje

tražbine trebao dokazati i okolnost da svoju tražbinu neće moći namiriti iz stvari na kojima ima razlučno pravo (članak 39. stavak 3. Stečajnog zakona). Stoga je pitanje vjerojatnosti postojanja tražbine iz ugovora broj HR/1301 dovoljno za ocjenu postojanja aktivne legitimacije predlagatelja za pokretanje stečajnog postupka nad dužnikom kao osobnog vjerovnika (članak 39. stavak 2. Stečajnog zakona).

Prema tome za pravilnu odluku suda nije bitno može li predlagatelj svoju tražbinu po osnovi ugovora broj HR/1562 (na koji se prvobitno pozivao u prijedlogu za otvaranje stečajnog postupka) namiriti iz stvari na kojima ima razlučno pravo. Stoga su irelevantni svi žalbeni navodi koji se odnose na pravilnost i zakonitost utvrđivanja vrijednosti založenih nekretnina, kao i visine tražbine po tom ugovoru.

Dužnik nije osporio tvrdnje predlagatelja da je tražbina po ugovoru broj HR/1301 dospjela i nije podmirena, ali je tvrdio da je ugovor ništetan. Osnovano žalitelj tvrdi da u slučaju ništetnosti predmetnog ugovora, dužnik ne bi bio dužan vratiti ono što je primljeno na temelju ništetnog ugovora (članak 323. Zakona o obveznim odnosima, „Narodne novine“ broj 35/05, 41/08 i 78/15; dalje: ZOO), jer dužnik nije ništa primio po tom ugovoru nego se kao jamac platac obvezao da će vjerovniku (predlagatelju) ispuniti valjanu i dospjelu obvezu dužnika (Edvarda Ugrine), ako to ovaj ne učini (članak 104. ZOO-a). Točne su i tvrdnje žalitelja kako okolnost da je ugovor ovjeren od strane javnog bilježnika ne znači da je samim time valjan odnosno da ne može biti ništetan kako to pogrešno smatra prvostupanjski sud. Zbog toga pobijano rješenje nema valjanih razloga o prigovoru dužnika da se radi o ništetnim pravnim poslovima, pa je u tome dijelu učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a.

Iz podataka u spisu proizlazi kako će o pitanju ništetnosti ugovora broj HR/1301 (koji je relevantan za utvrđivanja aktivne legitimacije predlagatelja u smislu članka 39. stavka 2. Stečajnog zakona) odlučivati nadležni sud povodom tužbe koju je Udruga Knez Domagoj sa sjedištem u Splitu, kao tužitelj, podnijela protiv svih ugovornih strana-predlagatelja kao kreditora, zakonskog zastupnika dužnika kao korisnika kredita i dužnika kao jamca platca, kao tuženika. U prilog tome dužnik je priložio tužbu koja je podnesena 24. srpnja 2014. (list 1488. do 1497. spisa), ali nije naveo u kojem stadiju se nalazi taj postupak. Neovisno o tome, za ocjenu o tome je li vjerovnik učinio vjerojatnim postojanje svoje tražbine, prvostupanjski sud je dužan ispitati i ove prigovore dužnika. Pri tome se naglašava da je dovoljno da vjerovnik učini vjerojatnim postojanje svoje tražbine, a ako smatra suprotno, dužnik je dužan dokazati da ta tražbina ne postoji. Ovo posebno zbog toga što je utvrđivanje vjerojatnosti postojanja tražbine u smislu članka 39. stavka 2. Stečajnog zakona potrebno isključivo radi postojanja aktivne legitimacije predlagatelja, za nju je potreban manji stupanj izvjesnosti postojanja tražbine od one koja je potrebna za donošenje presude kojom bi se odlučilo o ništetnosti ugovora iz kojeg tražbina proizlazi. Naime, stečajni postupak ne otvara se zbog toga što postoji vjerojatnost postojanja predlagateljeve tražbine, nego zbog postojanja nekog od stečajnih razloga, a vjerojatnost postojanja tražbine važna je samo za utvrđivanje legitimacije vjerovnika za podnošenje prijedloga za pokretanje postupka u kojemu će se utvrditi postojanje ili nepostojanje stečajnog razloga.

Osim navedenog potrebno je istaknuti da je stečajni postupak hitan (članak 7. stavak 2. Stečajnog zakona) i da razlog za otvaranje stečajnog postupka nije postojanje tražbine

predlagatelja, nego nelikvidnost, nesposobnost za plaćanje ili prezaduženost dužnika (članak 4. stavak 1. i 2. Stečajnog zakona), pa se stečajni postupak ne može prekinuti ili odrediti zastoj postupka, sve dok o ništetnosti predmetnih ugovora, a time i o postojanju tražbine, nadležni sud ne donese pravomoćnu odluku, kako to predlaže žalitelj.

Točne su tvrdnje žalitelja da su postojali razlozi za izuzeće sudskog tumača koji je ujedno i punomoćnik predlagatelja (članak 263. u vezi s člankom 254. i 71. ZPP-a). Međutim, pogrešno žalitelj smatra da je sud trebao nešto učiniti po tom pitanju iako nijedna stranka nije podnijela zahtjev za izuzeće tumača. Sud nije ovlašten sam utvrđivati nepristranost tumača, ako to on ili stranke ne zatraže (članak 254. ZPP-a uz odgovarajuću primjenu odredaba članaka 72. i 73. ZPP-a).

Što se tiče postojanja stečajnog razloga, valja istaknuti da su razlozi iz obrazloženja rješenja doista proturječni sadržaju isprava, jer sud nigdje ne spominje da dužnik na dan 14. listopada 2013. nije imao evidentirane dospjele, a nenamirene osnove za plaćanje i da je na njegovom računu na dan 14. listopada 2013. evidentirano početno stanje od 1,751.631,85 kn, a završno stanje od 1,099.502,51 kn (pregled dnevnog prometa po računu na listu 156. do 162. spisa), te da iz potvrde Financijske agencije (list 154. spisa) proizlazi da na taj dan dužnik nije imao nepodmirenih obveza po računima. Također iz izvješća o solventnosti dužnika na dan 15. listopada 2013. s potvrdom istovjetnosti s izvornikom od strane javnog bilježnika (list 153. spisa) proizlazi da ne postoje dospjele, a nepodmirene obveze; stanje sredstava na računu je 1,099.502,51 kn, prosječno stanje u prethodnih 30 dana je 211.824,56 kn; broj dana neprekidne blokade 0; broj dana blokade računa u proteklih šest mjeseci je 183. Postojanje nesposobnosti za plaćanje prvostupanjski sud je utvrdio na temelju potvrde Financijske agencije od 9. studenog 2015. (list 1541. spisa) iz koje proizlazi da su svi računi dužnika zatvoreni 11. listopada 2013., a da je prije toga dužnik bio neprekidno blokiran 918 dana u iznosu od 646.352,34 kn. Činjenice koje proizlaze iz ove potvrde proturječne su gore navedenim ispravama iz kojih proizlazi da je navedeni iznos blokade podmiren 14. listopada 2013. i da nakon toga dužnikov račun više nije blokiran. Stoga se postavlja opravdano pitanje kako to da je prema potvrdi Financijske agencije račun zatvoren 11. listopada 2013., tko ga je zatvorio, na temelju čega i na koji račun su prenesena sredstava sa zatvorenog računa u iznosu od 1,099.502,51 kn. O tome nema ništa ni u izvješću privremenog stečajnog upravitelja (list 1522. spisa), niti se privremeni stečajni upravitelj bavio tim problemom, nego je samo ustvrdio kako nisu vršene nikakve radnje kojima bi se umanjila imovina dužnika (?), a na ročištu održanom 10. studenog 2015. izjavio je da je upitno iz kojih će se novčanih sredstava podmiriti troškovi stečajnog postupka do prodaje nekretnina.

Zbog svega navedenog ne može se ispitati ni pravilnost zaključka prvostupanjskog suda o tome da je ostvaren stečajni razlog nesposobnosti za plaćanje iz članka 4. stavka 6. Stečajnog zakona, pa je donošenjem pobijanog rješenja učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a na koju ukazuje žalitelj i na koju drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

Zato je na temelju odredbe članka 369. stavka 1. i članka 381. ZPP-a u vezi člankom 6. Stečajnog zakona valjalo ukinuti pobijano rješenje i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

U ponovnom postupku prvostupanjski sud će otkloniti nedostatke na koje mu je ukazano ovim rješenjem kako u pogledu aktivne legitimacije predlagatelja s obzirom na prigovor dužnika o ništetnosti ugovora, tako i postojanja stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje vodeći pri tome računa o odredbama članka 4. stavka 6. do 9. Stečajnog zakona, te donijeti pravilnu i na zakonu zasnovanu odluku o prijedlogu predlagatelja za otvaranje stečajnog postupka nad dužnikom za koju je dužan dati jasne i valjane razloge.

U Zagrebu 29. prosinca 2015.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
DUBRAVKA MATAS, v.r.

Za vjernost otpis
ovlašteni službenik

[Signature]
ANKICA CURMAN

